

Arrest

nr. 160 560 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 4 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 maart 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 augustus 2015 dient verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 september 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing die op 29 september 2015 wordt ter kennis gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.08.2015 werd ingediend door :

A.J.

nationaliteit: Marokko

geboren op (...)1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan sedert 2004 in België te verblijven. Hij staft deze verklaring aan de hand van verscheidene rekeningen en een huurovereenkomst. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Bovendien werd hem op 14.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder haalt betrokkene aan verscheidene taallessen te hebben gevolgd, haalt hij aan hier banden te hebben en sociale relaties en legt getuigenissen voor. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene stelt werkbereid te zijn en legt hij een attest van de VDAB voor. Echter betrokkene is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Verder verklaart betrokkene geen enkele band meer te hebben met Marokko. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van

herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid en geen fraude heeft gepleegd dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.
(...).”

Op 7 september 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet. 1. Algemeen juridisch kader Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. 2 Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. 2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier. De staatssecretaris argumenteert dat verzoeker een onontvankelijk verzoekschrift heeft ingediend omdat de redenen die door verzoeker werden aangehaald geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van art.9 bis Vw. Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel te worden toegepast. De staatssecretaris haalt in zijn motivering aan dat betrokkene reeds het bevel kreeg om het land te verlaten en dat hij dit bevel niet heeft opgevolgd. Evenwel maakt de staatssecretaris geen afweging tussen de gevolgen die het verlaten van het land voor verzoeker hebben en de louter administratieve procédure die verzoeker in zijn land van herkomst dient te voeren. In casu wordt het evenredigheidsbeginsel geschonden doordat de gevolgen voor verzoeker zeer groot zijn, terwijl verzoeker in zijn land van herkomst louter administratieve verplichtingen dient te verrichten. De staatssecretaris werpt op dat de nauwe sociale contacten van verzoeker, het feit dat verzoeker Nederlands heeft gevolgd en de verscheidene getuigenverklaringen enkel bij de gegrondheid in acht kunnen worden genomen. Evenwel zijn bovenstaande argumenten eveneens van belang om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen. Deze elementen dienen eveneens mee opgenomen te worden in de beoordeling of de beslissing van de staatssecretaris al dan niet evenredig is met de gevolgen van de beslissing. Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen contacten meer heeft in zijn land van herkomst teneinde daar een tijdelijk verblijf mogelijk maken gedurende de gebruikelijke procédure tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. De Staatssecretaris antwoordt in zijn beslissing niet op de argumenten welke door verzoekende partij werden opgeworpen. De Staatssecretaris heeft bij zijn beslissing geen rekening gehouden met deze zaken die leiden tot bijzondere omstandigheden en schendt bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Dat het middel bijgevolg ernstig is”.

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Verweerder laat nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing deels weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Verweerder laat gelden dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. "als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dooreen vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. " (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht. De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de*

Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat: "Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (R. v. V. nr. 87 740 van 18 september 2012) "2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid er van (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012) "De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007) "Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R. v. V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009) "In zoverre de verzoekende partij met de „integratie" ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009) Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoekende partij met haar kritiek aangeeft een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak te maken dan die van de verwerende partij, dient opgemerkt te worden dat de Raad, al mocht hij daaromtrent een ander oordeel hebben, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats mag stellen van die van de bevoegde overheid. Verzoekende partij verwijst naar de nauwe sociale contacten, de lessen Nederlands en de getuigenverklaringen en beweert dat zij geen contacten meer heeft in het land van herkomst. In de bestreden beslissing staat hierover het volgende: "Verder haalt betrokkene aan verscheidene taallessen te hebben gevolgd, haalt hij aan hier banden te hebben en sociale relaties en legt getuigenissen voor. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Verder verklaart betrokkene geen enkele band meer te hebben met Marokko. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie." Verzoekende partij toont met dergelijke vage kritiek geenszins de onwettigheid/onredelijkheid van de bestreden beslissing aan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. Verzoekende partij zijn beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geenszins worden aangenomen.

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.6. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

2.7. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in diens land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. In zijn aanvraag van 20 augustus 2015, heeft verzoeker, samengevat, het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

“- Verzoeker woont sinds 2004 in België, en heeft tijdens zijn zeer lange verblijf in het land zijn leven uitgebouwd in onze maatschappij. Verzoeker legt als bewijs van zijn zeer lange verblijf in België zeer veel rekeningen voor (energierekeningen, rekeningen voor dokter en apotheker, etc.). Verzoeker legt tevens een huurovereenkomst voor een appartement voor, Hieruit blijkt onomstotelijk dat verzoeker zijn verblijf sinds zeer lang in België heeft. Als bewijs van zijn goede integratie in België legt verzoeker diverse attesten neer in verband met de taallessen Nederlands die door hem werden gevolgd. Verzoeker spreekt thans zeer behoorlijk Nederlands.

- Verzoeker is ook zeer werkbereid. Verzoeker legt een attest voor van de VFAB waaruit de werkbereidheid van verzoeker blijkt. Verzoeker is thans perfect geïntegreerd en wil zo snel mogelijk zijn bijdrage leveren aan de Belgische maatschappij door te werken. Er worden veel getuigenissen bijgebracht welke wijzen op de zeer goede integratie van verzoeker. Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn Marokko, zijn land van herkomst. Verzoeker heeft ingevolge zijn langdurig verblijf in België immers geen enkele band meer met zijn land van herkomst.

-Verzoeker heeft zijn volledige sociale leven in België uitgebouwd, en zou alle contacten met zijn sociale relaties verliezen mocht hij terug worden gestuurd naar zijn land van herkomst. Verzoeker zou louter naar zijn land van herkomst moeten reizen om aldaar de gebruikelijke procedure te volgen met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor België.

- Het staat aldus onomstotelijk vast dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst wordt teruggestuurd om er enkel louter administratieve zaken te regelen. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden doordat verzoeker zijn vele sociale relaties zal verliezen indien hij verplicht wordt om terug te keren (zelfs al is deze terugkeer slechts tijdelijk) naar zijn land van herkomst. Dit hierboven opgesomde feiten maken onomstotelijk bijzondere omstandigheden uit.”

2.9. In de bestreden beslissing worden al deze elementen of verklaringen onderzocht en beantwoord, zoals duidelijk weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.10. Verzoeker voert in het middel aan dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden omdat geen afweging wordt gemaakt tussen de gevolgen die het verlaten van het grondgebied voor verzoeker hebben en de louter administratieve formaliteiten die verzoeker in zijn land van herkomst moet verrichten. Tevens stelt verzoeker dat de elementen van integratie ook van belang zijn om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen. Ten slotte stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op zijn argument dat hij geen contacten meer heeft in zijn land van herkomst met het oog op een tijdelijk verblijf gedurende de procedure in het buitenland.

2.11. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Waar verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel opwerpt middels zijn betoog dat *“In casu het evenredigheidsbeginsel geschonden wordt doordat de gevolgen voor verzoeker zeer groot zijn, terwijl verzoeker in zijn land van herkomst louter administratieve verplichtingen dient te verrichten”*, geldt vooreerst dat indien verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het geheel conform de vreemdelingenwet is dat de basisregel zoals vervat in artikel 9 van diezelfde wet, zoals *supra* vermeld, dan speelt, met name dat verzoeker een aanvraag kan indienen vanuit zijn land van herkomst. Dat dit een gebruikelijke procedure en behandelingstermijn vraagt, is niet meer dan normaal en zeker niet onredelijk noch onevenredig daar dit een wettelijk voorschrift uitmaakt.

Het is dan ook precies omdat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag in toepassing van artikel 9bis heeft ingediend, wat leidde tot de bestreden beslissing, dat hij in zijn land herkomst administratieve verplichtingen dient te verrichten. Dit is een gevolg dat voortspuit uit de bepalingen van artikel 9 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dit maakt zodoende geenszins een schending uit van het evenredigheidsbeginsel.

2.12. Verzoeker betoogt vervolgens dat *“De staatssecretaris werpt op dat de nauwe sociale contacten van verzoeker, het feit dat verzoeker Nederlands heeft gevolgd en de verscheidene getuigenverklaringen enkel bij de gegrondheid in acht kunnen worden genomen. Evenwel zijn bovenstaande argumenten eveneens van belang om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen. Deze elementen dienen eveneens mee opgenomen te worden in de beoordeling of de beslissing van de staatssecretaris al dan niet evenredig is met de gevolgen van de beslissing”*.

2.13. Hierbij geldt evenzeer dat verzoeker aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van een aanvraag zoals vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te voldoen. Het is pas indien een aanvraag ontvankelijk wordt bevonden dat de gemachtigd gehouden is een gegrondheidsonderzoek te doen, zoals reeds hoger werd vermeld onder punt 2.7. waar de correcte toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegelicht. Het stond verzoeker vrij bij diens aanvraag van 20 augustus 2015 en eventueel later, tot het nemen van de bestreden beslissing, alle elementen en stukken bij te brengen die hij wenste bij te brengen ten einde aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te voldoen.

2.14. Waar verzoeker aanvoert dat de elementen van integratie ook van belang zijn om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing over de elementen van integratie het volgende wordt overwogen:

“Betrokkene haalt aan sedert 2004 in België te verblijven. Hij staft deze verklaring aan de hand van verscheidene rekeningen en een huurovereenkomst. De buitengewone omstandigheden beoogd door

artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223)."

en

"Verder haalt betrokkene aan verscheidene taallessen te hebben gevolgd, haalt hij aan hier banden te hebben en sociale relaties en legt getuigenissen voor. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Er wordt herhaald dat, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij diende na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met al de door verzoeker aangevoerde elementen inzake de buitengewone omstandigheden rekening werd gehouden en dat deze werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt duidelijk gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de integratie geen buitengewone omstandigheid vormen. Uit de aanvraag blijkt niet dat verzoeker een concrete en begrijpelijke uiteenzetting had gegeven over de wijze waarop de elementen van integratie hem zouden verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust. Van de verwerende partij kon derhalve niet worden verwacht dat zij zou onderzoeken en motiveren waarom de aangehaalde elementen van integratie gedurende het verblijf in België voor verzoeker geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur onjuist of kennelijk onredelijk handelde waar het oordeelde dat deze elementen op zich reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Aldus blijkt evenmin dat de verwerende partij het begrip *'buitengewone omstandigheden'* zou hebben miskend. Ook in het thans voorliggend verzoekschrift blijft verzoeker in gebreke enige aannemelijke toelichting te verstrekken dat de elementen van integratie wel degelijk tot gevolg hebben dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat, waar verzoeker de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, *in casu* dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Er dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven om zijn standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf en eventuele aanvullingen na het indienen van de aanvraag. Hierbij kon verzoeker alle feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

2.15. Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op zijn argument dat hij geen contacten meer heeft in zijn land van herkomst met het oog op een tijdelijk verblijf gedurende de procedure in het buitenland, wordt opgemerkt dat verzoeker dit element inderdaad heeft aangevoerd in zijn aanvraag en dat hierop het volgende wordt geantwoord in de bestreden beslissing:

"Verder verklaart betrokkene geen enkele band meer te hebben met Marokko. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van

herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie."

Uit dit motief blijkt dat wel werd geantwoord op dit argument van verzoeker, zodat in dit verband de schending van de formele motiveringsplicht niet kan worden aangenomen. Verzoeker betwist dit motief niet inhoudelijk.

Verzoeker herhaalt in dit verband voor het overige de elementen uit zijn aanvraag. Door het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

2.16. Waar verzoeker blijk geeft van een andere appreciatie van de feiten, stelt hij evenwel zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van een foutieve feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET